Ευαγγελισμός (Παπαδημητρίου Απόστολος, Κοζάνη)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Ιανουαρίου, 2006

"*Παρά την κατάχρηση του επιθέτου νέα (νέα εποχή, νέα τάξη πραγμάτων, νέες ιδέες και νέα οράματα) ο κόσμος μας βυθίζεται υπό το βάρος των προβλημάτων που οι άνθρωποι στέκονται ανήμποροι να αντιμετωπίσουν. Ξιππασμένοι από τα επιτεύγματά μας στον τομέα της επιστήμης και της τεχνολογίας, έχοντας αποσείσει κάθε αυθεντία και επαναφέροντας ως ρυθμιστή της ζωής μας, προσωπικής, οικογενειακής και κοινωνικής, τον άνθρωπο, θαλασσοδερνόμαστε δίχως πυξίδα και καταποντιζόμαστε στο υπαρξιακό κενό καθώς αρνούμαστε πεισματικά να απλώσουμε χέρι ικεσίας προς τον μόνο που θα μπορούσε να μας προσφέρει βοήθεια. Αυτόν που μας στέλλει διαρκώς μήνυμα σωτηρίας, αυτόν που ταπεινώθηκε και έγινε άνθρωπος, ώστε εμείς να γίνουμε θεοί «κατά χάριν»!*"

Καυχόμαστε, και μάλιστα υπερβολικά, πως ζούμε στην εποχή της πληροφορίας και της επικοινωνίας! Καθένας μας βομβαρδίζεται από πλήθος μηνυμάτων πάσης φύσεως που μέσα μαζικής ενημέρωσης εκπέμπουν ακατάπαυστα. Σ΄ αυτά η νέα γενιά έχει προσθέσει το πλήθος των μηνυμάτων μέσω κινητών τηλεφώνων σε μια προσπάθεια επικοινωνίας καθώς η διαμόρφωση της σύγχρονης κοινωνίας καθιστά τα πρόσωπα παθητικούς δέκτες μηνυμάτων. Ανήμποροι τις περισσότερες φορές να κρίνουμε και να αξιολογήσουμε την παρεχόμενη πληροφορία αποδεχόμαστε το ότι οι άλλοι που φροντίζουν να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη απαλλάσσουν τον καταπονημένο και βαρυμένο από το άγχος και τις δυσκολίες της ζωής από την κόπωση της σκέψης και της κρίσης και συμβιβαζόμαστε με τον ρόλο του παθητικού δέκτη μηνυμάτων. Κι ας καυχόμαστε για την πληροφορία που διαχέεται άφθονη και ας καυχόμαστε για τη γνώση που προσφέρεται στον άνθρωπο της εποχής μας. Ο άνθρωπος φέρεται ολοένα και πιο κοντά στην κατάσταση της οριστικής παράδοσης αποκαμωμένος από τη διάψευση των ελπίδων του, την κατάρρευση των ιδεολογιών, τη φυγάδευση των οραμάτων, απομονωμένος στον εαυτό του με σύντροφο τις περισσότερες φορές το υπαρξιακό του κενό που πασχίζει να πληρώσει υιοθετώντας το καταναλωτικό πρότυπο ζωής.
Στην πληθώρα αυτή των παντοίων μηνυμάτων φαντάζει εκτός τόπου και χρόνου το μήνυμα του Ευαγγελισμού που εκπέμπει η Εκκλησία μας. Η ανάγνωση και μόνο του αποστολέα είναι αρκετή για να μας αποτρέψει από του να το διαβάσουμε. Το έχουμε λάβει κατ΄ επανάληψη χρόνια τώρα. Αν αξίζει κάτι, νομίζουμε, δεν είναι το μήνυμα καθ΄ αυτό αλλά η υπενθύμιση πως χάρη σ΄ αυτό εξασφαλίζουμε μία ακόμη αργία και πρόσθετη ραστώνη η διασκέδαση με «μια από τα ίδια»! Φυσικά και δεν προσήλθαμε

στο ναό εκτός και αν το επέβαλλε το πρωτόκολλο συνεργασίας Κράτους και Εκκλησίας. Και αν μας στενοχωρεί κάτι από τον χωρισμό που κάποιοι απεργάζονται είναι ότι διατρέχουμε τον κίνδυνο να χάσουμε κάποιες αργίες. Εκτός και αν φροντίσουν να τις υποκαταστήσουν με άλλου είδους γιορτές από αυτές που ανακαλύπτουν διαρκώς προς κάλυψη του υπαρξιακού κενού που μας ταλανίζει, όσο και αν δεν το ομολογούμε! Στη γιορτή του Ευαγγελισμού είχαν φροντίσει οι πρόγονοί μας να προσθέσουν και την άλλη της εθνικής μας παλιγγενεσίας. Καθώς ξέφτισε η πρώτη παρέσυρε στην κατρακύλα και τη δεύτερη. Άλλωστε το πνεύμα του διεθνισμού στο όνομα της ειρήνης έχει ποινικοποιήσει τον πατριωτισμό ταυτίζοντας τον με τον εθνικισμό και διαβάλλοντάς τον ως παράγοντα αποσταθεροποίησης επικίνδυνο για την προσέγγιση των λαών!
Παρά την κατάχρηση του επιθέτου νέα (νέα εποχή, νέα τάξη πραγμάτων, νέες ιδέες και νέα οράματα) ο κόσμος μας βυθίζεται υπό το βάρος των προβλημάτων που οι άνθρωποι στέκονται ανήμποροι να αντιμετωπίσουν. Ξιππασμένοι από τα επιτεύγματά μας στον τομέα της επιστήμης και της τεχνολογίας, έχοντας αποσείσει κάθε αυθεντία και επαναφέροντας ως ρυθμιστή της ζωής μας, προσωπικής, οικογενειακής και κοινωνικής, τον άνθρωπο, θαλασσοδερνόμαστε δίχως πυξίδα και καταποντιζόμαστε στο υπαρξιακό κενό καθώς αρνούμαστε πεισματικά να απλώσουμε χέρι ικεσίας προς τον μόνο που θα μπορούσε να μας προσφέρει βοήθεια. Αυτόν που μας στέλλει διαρκώς μήνυμα σωτηρίας, αυτόν που ταπεινώθηκε και έγινε άνθρωπος, ώστε εμείς να γίνουμε θεοί «κατά χάριν»!
Κάποιες ταπεινές ψυχές έλαβαν το μήνυμα και έστειλαν μάλιστα και την απάντησή τους. Μικροί και άσημοι, με τα κριτήρια της κοσμικής μεγαλοσύνης, προστρέχουν ήδη στους ναούς στους κατανυκτικούς εσπερινούς και στους χαιρετισμούς προς την Θεοτόκο (ο υπέροχος αυτός ύμνος απαξιώνεται λογοτεχνικά λόγω το θρησκευτικού του περιεχομένου), ετοιμάζονται πνευματικά για να υποδεχθούν το πλέον χαρμόσυνο μήνυμα της ιστορίας, το οποίο η Εκκλησία θα εκπέμψει και πάλι στο τέλος της περιόδου της προπαρασκευής που κορυφώνεται στον Γολγοθά. Εμείς όμως τέκνα της προόδου αναζητούμε τρόπους παράκαμψης της θυσίας και την οδό που οδηγεί απ΄ ευθείας στην ανάσταση. Γι΄ αυτό και τείνουμε ευήκοον ους σε κάθε είδους μηνύματα, νέα μηνύματα στο πνεύμα της ήσσονος προσπαθείας αλλά με υποσχέσεις χαράς και ζωής! Και γευόμαστε διαρκώς την απογοήτευση γιατί οι υποσχόμενοι έχουν σύγχυση ανάμεσα στη χαρά και την ευχαρίστηση, τη μόνη που μας προσφέρουν αλλά ολοένα και με βαρύτερο τίμημα και μάλιστα μικρότερης διάρκειας! Κι αντί για ζωή προσφέρονται πλήθος από υποκατάστατα που βραχύνουν τον βίο καθιστώντας τον βαρετό και χωρίς νόημα. Μόνος χορηγός της ζωής είναι Αυτός που μας δημιούργησε. Όλοι οι μαθητευόμενοι μάγοι απέτυχαν τραγικά. Μήπως είναι καιρός να αναγνώσουμε το μήνυμα που ο αρχάγγελος Γαβριήλ έφερε στην ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ;

(Πηγή: ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ)